

Indenrigsministeren“. Det forekommer mig at være ret mærkeligt, at det forholdsvis lille Spørgsmaal: Betalingen af en Lægeattest, der paa et andet Sted i Motiverne er ansat til henholdsvis 2 og 4 Kr., kan indankes for Indenrigsministeren, hvis der er Tvivl derom, medens kategorisk alt, hvad der angaar Dagpengespørgsmaalet, afgøres i sidste Instans af Arbejderforsikrings-Raadet. Jeg vilde snarere finde det rimeligt at vende det om. Dagpengespørgsmaalet vejer jo økonomisk set uendelig meget mere end Betalingen af enkelte Lægeattester. Men det er jo af de Smaa-ting, som man kan se nærmere paa i det Udvalg, der rimeligvis vil blive nedsat. — Med Hensyn til en Bestemmelse i § 15, 2det Stykke, hvor det hedder: „Anmeldelsen og Lægeerklæringen affattes ved Udfyldning af de af Raadet foreskrevne Blanketter“, vil jeg gerne henstille, om man ikke der vilde tilføje, at Afskrifter af den Slags Erklæringer snarest af Arbejderforsikrings-Raadet tilsendes det paagældende Forsikringsselskab. Det paagældende Forsikringsselskab er ellers ofte saaledes stillet, at det nu er ude af Stand til, ad ordinær Vej i alt Fald, at skaffe sig Oplysning om, hvorledes det paagældende Tilfælde egentlig ser ud, hvorledes Ulykkehændelsen i egentlig Forstand er, og det forekommer mig ikke at være noget stort Besvær for Arbejderforsikrings-Raadet, da det jo har Blanketterne, at udfylde en Blanket, som Afskrift af den Indberetning, der kommer til dem, og sende den til det paagældende Forsikringsselskab. Det vilde i alt Fald være en ganske overordentlig heldig Bestemmelse for alle Forsikringsselskaber.

Med Hensyn til det, som, økonomisk set, nok vil være Lovforslagets vigtigste Punkt, nemlig Lægeerklæringerne og hvem der skal betale dem, i det hele § 17, vil jeg tillade mig at henlede ikke alene Tingets, men ogsaa den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, at det vistnok er en upraktisk Ordning, som er foreslaaet, ikke alene saaledes at forstaa, deri er jeg enig med det ærede Medlem, som har haft Ordet før mig — at det er noget urimeligt, at den ene rekvirerer og den anden betaler, thi det er jo ganske naturligt, at den, der forlanger Attest udfærdiget, ogsaa maa betale for den — derpaa lægger jeg dog egentlig ikke Hovedvægten, men ogsaa saaledes at forstaa, at der er en Ulempe, som vil blive meget større, som egentlig vil ramme alle Parter, hvis man vil gaa til den her foreslaaede Ordning, og det er

navnlig den, at man borttager Pligten for Arbejdsgiveren til at betale den første Lægeattest, som skal medfølge Indberetningen om Ulykkestilfældet. Hvis denne Pligt til at betale ogsaa den første Lægeattest, der skal medfølge Indberetningen, lægges over paa Forsikringsselskabet, vil deraf ganske naturligt følge, at saa vil der komme Indberetning om alt muligt, selv om de allerubetydeligste Uheld, der ere indtrufne, saa er der intet, der afholder Arbejdsgiveren fra at lade Lægen afgive en Attest over saadanne. Hvor store Dimensioner Antallet af saadanne Anmeldelser kan tage, have vi en ret god Vejledning til at kende deraf, . . . (Afbyrdelse.) Ja, det staar i Løven, men det staar i Lovforslaget, at det ikke mere skal være saaledes . . . — at de Forsikringsselskaber, der tegnede Ulykkesforsikringer, inden Løven blev vedtagen, efter fleraarige Opgørelser ere komne til det Resultat, at naar man regner alt med, alle store og smaa Ulykkestilfælde, der hændte de forsikrede, kommer omtrent hver 9de forsikrede Person til Skade mere eller mindre. Den langt overvejende Del af den Slags Skader ere naturligvis saa smaa, at de aldeles ikke komme i Betragtning over for Løven. Men desuagtet er der al Sandsynlighed for, at den allerstørste Del af dem efterhaanden ville blive anmeldte, naar det ikke koster andre end Forsikringsselskabet de Penge, hvormed Lægeattesten skal betales. Hvis man vil forudsætte, at der sker lige saa mange smaa Ulykkehændelser inden for den Samfundsklasse, der er under Forsikringsloven, som inden for den, der søgte Forsikringsselskaberne, forinden Løven traadte i Kraft, at hver 9de Person kommer til Skade, vil det blive henved en Snes Tusinde Anmeldelser, der ville indgaa til Arbejderforsikrings-Raadet aarlig, mod nu omtrent 2,000, og vi se jo af Beretningerne, at af dem, der nu indgaa, er det i Reglen kun omtrent $\frac{1}{3}$, der ere blevne Genstand for Erstatning. Hvis det bliver slaaet fast, at Forsikringsselskabet skal betale alle Attesterne, vil der efter min Overbevisning strømme en saadan Mængde Anmeldelser om stort og smaa ind over Arbejderforsikrings-Raadet, at det bliver uoverkommeligt at veje og vrage alt det, der kommer, og man paalægger selvfølgelig i sidste Instans Arbejdsgiverne en betydelig Udgift, da det jo er indlysende, at den Ekstraudgift, som løber paa — det er jo en hel Mængde Penge, som Forsikringsselskabet kommer til at betale for de mange Attester — den vil nødvendigvis blive paa-